

TRIBÜNÖK ÁRNYÉKA

– Jól leégtél a Kinkivel!

Csempe-Pempe fölnezt a söröskorsóból, megtörölte a habos száját. Hosszú, fekete kabátos, karvalyképű férfi állt az asztalnál. Szinte hintázott, lebegett a söntés lassan úszó, kövér füstjén. Két tenyerét az asztal lapjához nyomta. Elvigyorodott, de oly sötéten, mintha a vörös arcú Csempe-Pempét bele akarná nyomni az üres hordóba.

– Úgy hallom, jövő héten Kinki már nem is játszik, kiesik a csapatból. Mit szólsz ehhez, Csempe-Pempe?

Csempe-Pempe hátradőlt a széken, mellét kifeszítette. Apró, sovány ráncokban lötyögött az arca.

– Nagyon jól tudom, hogy ki terjeszti ezt a Kinkiről. Az a botlábú kis Sörös, akit kinyomott a csapatból. Persze, most eszi a fene! Hát ide figyelj, Beznarik, én ismerem a Kinkit, én hoztam fel vidékről a Titániába.

– Tudjuk, tudjuk!

Már többen álltak az asztalnál. Idejött a fehér kötényes Bodnár papa is, a tulaj. Kétfelé fújta szőke bajuszát, csípőre tette a kezét és megkérdezte:

– Hozott valaha a Csempe-Pempe egy jó játékost a Titániába, hozott egy jó focistát?

Csempe-Pempe fölállt, és így akárcsak leült volna. Alig volt nagyobb a széles hátú széknél. Két kezét zsebre tette oly elszántan, mintha súlyzókat szorongatna.

– Hogy kit hoztam a Titániába, azt hagyjuk! Azt hiszem, a Gyurik Pubit nekem köszönhetik, és Karikát is én csíptem fel egy kültelki pályán. Mind a kettő válogatott. Na jó, hogy aztán a Gyurik Pubi annyit nőzik, és nincs kondícióban, arról igazán nem tehetek. De hát, hogy kiket hoztam a Titániába, azt hagyjuk! De miért nem megy Kinkinek a játék? Mert nem megy, elismerem. Bár a labdakezelése most is kifogástalan, és a gyorsasággal sincs baj. Csak bátortalan, és hiába, még nem szokta meg a Titánia stílusát. Más egy vidéki kis csapatban játszani, és más a bajnok Titániában. Azt hiszem, ezt elismeritek? De a legnagyobb baj, hogy égetik a fiút!... – Egy mozdulattal arrébb, tolt a széket. – Hiszen a vak is látja, hogy a háta mögé kapja a labdákat!

– Mert nem tud helyezkedni!

– Nem tud helyezkedni?! – Csempe-Pempe mindkét kezét fölemelte. – Ez a fiú nem tud helyezkedni, aki előre megérzi az ellenfél mozdulatát?! Égetik, mert nem brancsbeli, égetik, mert vidékről jött!

– ... más is jött már vidékről, és nem volt semmi baja a fiúkkal.

– Figyeljétek meg, hogy ma nagyot játszik az ETC ellen. Csak kapjon rendes labdákat...

Szürkére borotvált arc bukott be az ajtón. Egy pillanatra felvillant a kék ég, aztán megint elnyelt mindent a füst.

– Gyertek már, mindjárt vége az előmérkőzésnek!

Csempe-Pempe begombolta a kabátját. – Inkább megnéztem volna az ifjúságit, mint veletek hülyéskedjem. Én a kölyök csapatokat is figyelem, egy játékost gyerekkorától kell ismerni: Ti persze!... – Legyintett, és kilépett az ajtón.

Kis téren ment át a pálya felé. Beznarik, a karvalyképű Beznarik ment mellette. Hallgat a rohadék, gondolta Csempe-Pempe, hallgat és vigyorog. Ezzel akar froclizni. De téved, nagyon téved!

A pályabejárónál hirtelen megfogta Beznarik kabátgombját.

– Még látjuk a Kinkit címeres trikóban!

– Igazán?

Csempe-Pempe nyelt egyet. De ahogy belépett a pályára, elmosolyodott. Ó, itt éssen más, mint abban a ronda, füstös kocsmában vagy az utcán. Előrefúrta a fejét a vállak között. Sportlapot lobogtatott a szél, zöld, kék és sárga cédulák röpködtek a levegőben, telt söröskancsón csordult a napfény, újabb és újabb arcok jöttek a bejáró felől.

– Tökmagot tessék, tökmagot!

– Friss a söröm!

Csempe-Pempe nagyot szippantott, mintha egyszerre akarná magába szívni a pálya levegőjét, aztán fölment a lelátóra, a nagy tribün mellé, és az üres, zöld gyepet nézte, a tömeg hullámozását, ahogy ringva összehajolnak az arcok. De Csempe-Pempe most ezt se bánta, a pályáról beszélt, a régi pályáról.

– Nem volt ám ez ilyen szép füves, amikor az ificsapatban játszottam balfedezetet. Igen, balfedezetet. És kikkel, Beznarik, kikkel?! A Tóth Karcsi volt előttem a szélső, később huszonötösörös válogatott!

– Úgy tudom, nem kerültél be a nagycsapatba.

– Tartalék voltam. – Csempe-Pempe egy kopott hirdetést nézett a nagytribünön, a kis padot, a pálya mellett, ahol a tartalékjátékosok ülnek. – Ez is új, ez a pad... Akkor én még a kapa mögött álltam. A Csomó volt a kapusunk, az öccse a jobb hátvéd, a Csomó II, öngyilkos lett. Egy ringyóért, persze! Kedd délután még beszéltem vele a tréningen, aztán...

Halk moraj futott végig a nézőtéren. Piros trikós játékos szaladt ki a zöld gyepre, hóna alatt barna labdával. Félkört futott egyedül. Felrúgta a labdát a magasba, nyargalt a kapu felé. Utána még tíz piros trikós, libasorban. – Ütemesen zengett a tribün és az állóhely.

– Ti-tá-nia! Ti-tánia!

Aztán külön egyes neveket kiabáltak.

– Dudus, csak nyugodtan, édesapám! Bumbi! Bumbi!!

– Sántikál a Kinki – mondta Beznarik –, húzza a lábát.

– Micsoda beszéd, csak a térdét hajlítgatja! – Csempe-Pempe csavart egyet a nyakán. (Hogy fulladna meg ez a Beznarik! Többet nem is szólok hozzá, nem felelek. Biztosan vissza akarja dugni a kis Söröst a Kinki helyére. Persze, ő fedezte fel azt a nyikhajt!)

Csempe-Pempe előrehajolt. – Kinki! Kinki!

Taps, megint taps. Egy nő felvisített.

– ETC!

Fehér mezben futott ki az ETC csapata, elől egy kis szőke, karikalábú. Kövér, kopasz férfi jött utánuk fehér ingben, fekete nadrágban. Lehajtott fejjel jött, síppal a szájában. Őt nem fogadta taps.

Csempe-Pempe két gyors mozdulattal végigsimított a haján. – A Brumiller a bíró, ezzel mindig baj van. Emlékszem, ősszel egy tiszta tizenegyesünket nem adta meg. – A fejét csóválta, majd egész váratlanul elbődült. – Hajrá, Titánia!

A csapatok felálltak. A piros trikós Titánia-csatársor jobb szélén Kinki. Felsőtestét kissé előredűtötte, két kezét összedörzsölte, egy pillanatra féllábon állt, mint akinek már nagyon kell pisilni.

Apró, éles fütty, és a Titánia középcsatára elindította a labdát. Jobbra játszott az összekötőnek. Az ki szélre – meredek passz! – és már Kinki nyargalt a labdával. Hatalmas cigányképű hátvéd robogott felé balról, akár egy száguldó oszlop. Lendült a láb, Kinki átemelte a labdát, beadás közepre, aztán már vágatott a kapu felé...

– Jaj, jaj! – Csempe-Pempe a homlokához kapott. – Vissza kellett volna játszani a Kinkinek, lyukra tenni, de ez az állat Kefe megint önző, ő akar gólt rúgni. És hogy fölészúrta, te jószagú Isten! Nem baj, a Kinki játékban van, az a fontos, hogy sok labdát kapjon.

– Épp most rontott el egy beadást. – Beznarik megfogta Csempe-Pempe karját. – Nem volt a helyén a Kinki, nem volt a helyén.

– Magas labdát adott a fedezet. – Csempe-Pempe beordított a pályára. – Laposan játszani, a földre vinni a labdát, gurigázni! – Barna papírba csomagolt zsíros kenyeret húzott elő a zsebéből, lassan majszolgatta. – A fedezetek nem tudnak passzolni. Hol van a régi Titánia-fedezetsor: Csermák, Barna, Nagyvágó?... Ahogy azok fociztak! A Barna tréner Dél-Amerikában, Nagyvágóval tegnap beszéltem a villamoson. Kalauz. – Vanay, te marha!

Csempe-Pempe szájából kihullott a kenyér. És csak nézett megkövült arccal, kidülledt szemmel.

– Ezt a potyagólt beengedni! A hasa alatt csúszott be a labda! Mindig mondtam, hogy a Vanay nem kapus. Egy nullra vezet az ETC, egy ilyen link góllal. És még ő veszekszik a hátvédekkel, a Vanay!

Csempe-Pempe beleharapott a kenyérbe, a morzsák potyogtak a szája széléről.

– A csatársor már megint tologat a kapu előtt. Jobbra, Kinkinek! Hogy megy rá az a hátvéd! ... Állat, gyilkos! Kiállítani! Páros lábbal ugrik bele...

– Na, na...

Csempe-Pempe úgy hajolt előre, mintha be akarna rohanni a pályára. Egy pillanatra Beznarikra nézett, arra a sötét karvalyképűre.

– Mit, na, na? Lerúgta a Kinkit! Nem tud fölállni . . .

– Műésés.

– Ez, ez műésés?!... – Csempe-Pempe elfulladt, nyál fröccsent a szájáról, kenyere földre hullott. Félkézzel megkapott egy hátat. Nézte, ahogy odalent ketten próbálják fölállítani Kinkit. Az összecsuklik. Aztán ölben viszik le a pályáról, be az öltözőbe.

Akkor már Csempe-Pempe is sodródott lefelé. Majd keresztülesett egy gyereken, valaki a derekára vágott, de ő csak törtetett az öltöző felé. Szikár, fehér bajuszos férfi állt az öltöző bejáratánál.

– Senki sem mehet az öltözőbe.

– De Weisz bácsi...

Csempe-Pempe fölött, mint egy hatalmas, megvadult állat, bömbölt a tribün. (Kiállítani, tizenegyes!) Karok, botok lógtak le a páholyokból, de ő csak Weisz bácsi szigorú őrmesterarcát látta. Már rá se néz az öreg, áll hátratett kézzel.

– Weisz bácsi, mi van a Kinkivel?

– Még nem tudjuk, talán csontrepedés.

– Csontpedés... – Csempe-Pempe egy darabig még a bejárónál ácsor-gott, mintha Weisz bácsi hóna alatt akarna becsúszni, aztán kifelé indult. Hirtelen visszaügetett. – Mondja meg a Kinkinek, hogy meglátogatom.

– Annyi vész – legyintett Weisz bácsi.

– Tessék? – Nem kapott választ. Megint elindult. Egy csoportnál megállt, hátha hall valamit a Kinkiről. Senki nem beszélt róla. Annyi vész, mondta Weisz bácsi. Ő se szereti a Kinkit, talán még örül is, hogy lerúgták. Azt mondják, nem a Titániába való. A kis Söröst teszik majd a helyére. Mit tud a kis Sörös? Durva, erőszakos pacák. Nem, hát nem is hoz ide több játékost. Mióta az elnök, az öreg Kerényi meghalt, nem értenek itt a focihoz.

A kijárónál visszanézett Csempe-Pempe. Visszanézett a nagytribünre, a pályára, és köpött egyet. – Majd szerezzek nekik a Beznarik játékost, én nem, én többet nem! Az ember kijár a grundokra, vidékre utazik, aztán itt az eredmény... Hát ebből elég!

Elindult a Népliget felé.

Üres és fénytelen volt a vasárnap délutáni járda, akár a vékony kis út a liget fái között. Sárga nadrágos férfi aludt az egyik padon, kezét zsebében felejtve. – Csempe-Pempe a fiúkra gondolt, akik a grundokról és a terekről elindultak a pálya felé, akik először húznak stoplis cipőt. Aztán otthon azt mondják az anyjuknak: Mama, azt hiszem, megy a foci, bekerülök a csapatba. A mama nem szól semmit, csak felkel a hokedlinál, és zsírt ken egy karéj kenyérre. És ha a fiú bekerül a csapatba, ha bekerül a válogatottba, mit ér az?... A végén kikopik. Vagy kitérítik, mint a Kinkit, mert nem megy inni a többiekkel, nem zsupáznak.

Széles térségre ért, leült egy padra. Gyerekek ugráltak előtte, de éppen csak a mozgó, fekete vonalakat látta. – Húsz éve hajszolok játékosokat a Titániának, húsz éve; és nem engednek be az öltözőbe, ha valaki megsérül! Jó, rendben van, Weisz bácsi!

Egy pillanatra fölnézett.

Apacsinges, mezítlábas fiú állt két fa között, kezét térdére téve. Kipirult arccal kiabált.

– Most te lövöd a tizenegyest, Cammogó! – Úgy vetődött, mintha ezren és ezren néznék. Elcsípte a rongylabdát, kirúgta a többi fiú közé. – Én vagyok a Zsák, a nagy kapus!

Hülye vagy, fiacskám, gondolta Csempe-Pempe. Inkább moziba men-nél, csupa vér a térded. Na, ezt szépen kifogta, ezt a lövést. Jól helyezkedik, és nyugodt, akár az Amsel Náci. Kéne a Titánia-ifibe egy jó kapus...

– ...A fene egye meg a Titánia-ifit, a fene egye meg az egész Titániát!

Csempe-Pempe keresztbe vetette a lábát, fölnézett az égre, füttyörészett. (Sej, haj, gyöngyvirág...) A Vanay se tud semmit a nagycsapatban, még sose volt rosszabb kapusa a Titániának. – Ezt is kivédte a kölyök! De ha ravasz, helyezett labdákat kapna...

Csempe-Pempe fölállt, visszaült, megint fölállt. Kőrmével egy fa kérgét kapargálta. Aztán mintha távolról látná magát, ahogy a gyerekek közé megy.

– Úgy, úgy, fiacskám, ide, a tizenegyes pontra a labdát!

– Hát itt vagy, hát még a mérkőzés után se jössz haza?!

Sovány nő állt Csempe-Pempe mellett. Karján kis kosár, abban tarka kendőbe csavart lábosok.

– Nem mondtam, hogy el kell menni a kórházba, a mamához!?

Csempe-Pempe az asszonyt nézte, és az örökké hideg, homályos konyhát érezte mögötte, félig üres lekvárosüvegeket, pecsétes asztalterítőt és a mamát, a fogatlan, ráncos képű mamát a kórházban.

– ...De te itt csavarogsz! Ez egy férj, ez egy... Mert semmi se érdekli, csak az a vacak futball. Hát válassz! Megyünk végre a kórházba, vagy...

– Mit szólsz, anyám, maradok!

Nagyot rúgott a rongylabdába. A felesége arca mintha apró darabokra szakadozna. Valamit rikácsol, de ki törődik vele?! – Aztán már a fák között lehetett látni az asszony vékony alakját a kis kosárral.

– Még egy ilyen sarkost tessék löni! – ugrált a gyerek a kapuban.

– Ezt beszteded, fiacskám. Gól! Persze, a bal sarokba vártad a labdát. Vigyázz, magas bombát küldök!

Csempe-Pempe magas „bombát” küldött, aztán laposat, majd félmagasat. A gyerekek körben álltak körülötte. – Ez biztosan valami nagy játékos lehetett – súgta egy szeplősképű. Bekerülhetett volna ő a nagycsapatba is, csak hát gyöngé fizikum, gyöngé fizikum... Ahogy megint nekiállt egy tizenegyesnek, Duck urat érezte a háta mögött, a régi tréneret. Szinte hallotta a reszelős hangját. – Senki nem tud úgy tizenegyest löni, mint Csempe-Pempe.

Aztán egyszerre elrepült a jobb cipője, és ott ugrált zöld harisnyában. Ketten is rohantak a cipőért.

– Köszönöm, öcsi!

Egy padhoz ügetett, befűzte a cipőjét. Fölállt. Előtte a kapus izzadt, vörös arccal.

– Hogy hívnak, fiam? Gruber Karcsi? Hát ide figyelj, szerdán kijössz a Titánia-pályára. Tréningre. Majd bemutatlak az ificsapat mesterének. Négy órára! – Fölemelte az ujját, aztán megfordult és ment. Gruber Karcsi mellette futott, mint egy kölyökkutya. Szólni nem szólt, csak nézett rá. – Csempe-Pempére.

Kint az utcán már egyedül volt. Megint látta a pálya magányos, sötét tribünjét. És most haza? A felesége még a kórházban van. A konyha sötét, bent a szobában a függöny lehúzva. Aztán majd hazajön az asszony, lerakja az üres lábasokat.

Csempe-Pempe befordult a pálya mellett, Bodnár papa kocsmája felé. Nem, hát még nem mehet haza. El kell mondania, hogy talált egy kapust az ifjúsági csapatba. A Gruber Karcsit.

Belépett a söntésbe. Körülnézett, olyan arccal, mintha füttyölni akarna. Ott a Beznarik meg a többi vén róka. Kártyáznak.

Megállt mögöttük. Ócska, pecsétetes kártyalapok csattogtak előtte. Beznarik hátradőlt a széken, kabátja, mellénye kigombolva. – Hát ezeknek beszéljen az új kapusról, ezeknek az ásatag alakoknak?

– Fröccsöt! – Csempe-Pempe félig rádólt a pultra. Ivott. Frissen pattogtak előtte a poharak. Fehér fröccs, piros fröccs, jöhet egy fél deci Barack! – Papa, Bodnár papa, találtam valakit, egy fiút a ligetben. Szerdán kijön a tréningre, majd nézze meg!

Bodnár papa bólintott, a kártyázókhoz ment.

Csempe-Pempe hátrasandított. Nem, őt nem hívja senki. Az üvegeket nézte a pulton. Nagy hasú, kék üveg, oly kövér és sötét, mintha benne örvénylene a tenger, mellette egy világoszöld. Aztán vidám, sárga üvegek hosszú sora. – Hajók és messze távoli öblök matrózokkal. Néger nők sétálnak a parton, a fülük és a nyakuk tele gyönggyel. Utazni kéne, fölülni a hajóra... – Az asszony már otthon van. Előtte a könyv, de nem olvas. Az orra vörös és hideg, akár a keze. Az egész nő olyan pinceszagú...

– Bodnár papa, még egy pohárral, ne sajnálja!

– Nem lesz sok, Csempe-Pempe?

– Ismeri ezt a verset, Bodnár papa? Tajték táncol, fehérek a habok, el innen, el! Mi tudom én, ki írta?! El innen, el! – Elhallgatott, és roppant szigorúan nézett az üvegekre. Hirtelen hátralépett, mint akinek a szemébe fújtak. A nagy, kék üveg tetején önmagát látta összezsugorodva, lábát lógázza. De már el is tűnt, akárcsak lecsúszott volna.

– Potty! – mondta Csempe-Pempe, és a kártyázókhoz ment. Megfogta egy szék támláját. – Én most zavarlak benneteket, tudom. Bocsánat! Bocsánat Beznarik bocsánat, Nagy Béla, Irsay uram... mégis elmondom, hogy kint a ligetben láttam egy fiút, egy kapust, két fa között védett, nyugodt, mint Amsel Náci... A feleségemet megsértettem ez nem vitás, majd otthon erről még beszélünk. Nem kísértem el a kórházba, utálok a kórházat, a mamát, a kedves anyósomat utálok... de még akkor is bocsánatot kérek! Micsoda pofákat vág majd a feleségem, micsoda pofákat... mindegy. Az a fiú úgy helyezkedik, az olyan kapus lesz... Én csak ránézek valakire, és már látom, mennyit ér! Ezek az igaziak, a rongyos kölykök, akik a ligetből jönnek, az utcáról, mert ezek tudnak küzdeni, nem a pénzért, a dohányért... szív, az van bennük! Elég, ha odadobsz nekik egy stoplis cipőt meg egy trikót... Tudod mit, Beznarik, füttyülök a feleségemre, haza se megyek, majd csak reggel vagy délben. Hosszú, vékony nyaka van a feleségemnek... Ha a két ujjamat belenyomnám az ádámcsutka alatt... Azt az ádámcsutkát, te nagy ég! Éjjel párnát dobok az arcára, aztán ráülök és addig ülök rajta... Drága kis anyám... Szerdán kijön a tréningre Gruber Karcsi. Pár évig az ifiben játszik, aztán a nagycsapatban, majd a válogatottban... Lehet, hogy elfelejt, nem emlékszik rám, lehet. Nem számít... Amikor ő a válogatottban véd, én talán lent leszek valahol vidéken, egy kis pályán a kukoricás között, mert ez ér valamit, hogy az ember mindig újabb és újabb... Drága kis anyám, kis feleségem... Te kosz, te moslék! Igenis, moslékpofa! Moslékpofa!

– Jól van, Csempe-Pempe, eleget beszéltél. Eredj a fenébe!